

Zbierka súdnych rozhodnutí

UZNESENIE SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

zo 16. júna 2021 *

„Odvolanie – Článok 181 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora – Dôsledky vystúpenia Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska z Európskej únie pre členov Súdneho dvora Európskej únie – Vyhlásenie Konferencie zástupcov vlád členských štátov – Koniec funkčného obdobia generálneho advokáta – Žaloba o neplatnosť“

Vo veci C-684/20 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 16. decembra 2020,

Eleanor Sharpston, bydliskom v Schoenfelse (Luxembursko), v zastúpení: N. Forwood, BL, J. Robb, barrister, J. Flynn a H. Mercer, QC,

odvolateľka,

ďalší účastníci konania:

Rada Európskej únie,

Konferencia zástupcov vlád členských štátov,

žalovaní v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory J.-C. Bonichot (spravodajca), sudcovia L. Bay Larsen, C. Toader, M. Safjan a N. Jääskinen,

generálny advokát: M. Szpunar,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vo veci sa rozhodne odôvodneným uznesením v súlade s článkom 181 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora,

vydal toto

* Jazyk konania: angličtina.

Uznesenie

- 1 Svojím odvolaním pani Eleanor Sharpstonová navrhuje zrušenie uznesenia Všeobecného súdu Európskej únie zo 6. októbra 2020, Sharpston/Rada a Konferencia zástupcov vlád členských štátov (T-180/20, neuvverejnené, ďalej len „napadnuté uznesenie“, EU:T:2020:473), ktorým Všeobecný súd zamietol jej návrh na čiastočné zrušenie vyhlásenia Konferencie zástupcov vlád členských štátov z 29. januára 2020 týkajúceho sa dôsledkov vystúpenia Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska z Európskej únie pre generálnych advokátov Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „sporné vyhlásenie“).

Právny rámec

- 2 Dohoda o vystúpení Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska z Európskej únie a z Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu (Ú. v. EÚ L 29, 2020, s. 7, ďalej len „dohoda o vystúpení“), schválená rozhodnutím Rady (EÚ) 2020/135 z 30. januára 2020 (Ú. v. EÚ L 29, 2020, s. 1), ktorá nadobudla platnosť 1. februára 2020, v ôsmom odseku svojej preambuly uvádza:

„Berúc do úvahy, že je v záujme Únie aj Spojeného kráľovstva určiť prechodné alebo implementačné obdobie, počas ktorého by sa – bez ohľadu na všetky dôsledky vystúpenia Spojeného kráľovstva z Únie, pokiaľ ide o účasť Spojeného kráľovstva v inštitúciách, orgánoch, úradoch a agentúrach Únie, a najmä na skončenie mandátov k dátumu nadobudnutia platnosti tejto dohody všetkých členov inštitúcií, orgánov a agentúr Únie vymenovaných alebo zvolených v súvislosti s členstvom Spojeného kráľovstva v Únii – právo Únie vrátane medzinárodných dohôd malo uplatňovať na Spojené kráľovstvo a v Spojenom kráľovstve, pričom by malo všeobecne platiť, že jeho účinok je rovnaký ako vo vzťahu k členským štátom, aby sa predišlo narušeniu v období, počas ktorého sa bude rokovať o dohode(-ách) o budúcom vzťahu.“

- 3 Článok 19 ods. 2 ZEÚ stanovuje, že Súdny dvor tvoria sudcovia, jeden za každý členský štát, a pomáhajú mu generálni advokáti.
- 4 Podľa článku 252 ZFEÚ Súdny dvor pomáha osem generálnych advokátov a na jeho žiadosť môže Rada jednomyseľným rozhodnutím zvýšiť počet generálnych advokátov.
- 5 Na základe vyhlásenia k článku 252 Zmluvy o fungovaní Európskej únie o počte generálnych advokátov na Súdnom dvore, ktoré je pripojené k záverečnému aktu medzivládnej konferencie, ktorá prijala Lisabonskú zmluvu, Konferencia zástupcov vlád členských štátov vyhlásila, že v prípade, že Súdny dvor v súlade s článkom 252 prvým odsekom ZFEÚ požiada, aby sa počet generálnych advokátov zvýšil o troch, t. j. na jedenásť namiesto ôsmich, Poľská republika, tak ako je to už v prípade Spolkovej republiky Nemecko, Francúzskej republiky, Talianskej republiky, Španielskeho kráľovstva a Spojeného kráľovstva, by mala mať jedného stáleho generálneho advokáta a nemala by sa už zúčastňovať na systéme rotácie, ktorý by pozostával z piatich generálnych advokátov namiesto troch.
- 6 Rozhodnutím Rady 2013/336/EÚ z 25. júna 2013, ktorým sa zvyšuje počet generálnych advokátov Súdneho dvora Európskej únie (Ú. v. EÚ L 179, 2013, s. 92) sa počet generálnych advokátov zvýšil z ôsmich na jedenásť.

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 7 V priebehu roka 2005 zástupcovia vlád členských štátov vymenovali na návrh vlády Spojeného kráľovstva pani Sharpstonovú do funkcie generálnej advokátky Súdneho dvora na zvyšok funkčného obdobia jej predchodcu, teda do 6. októbra 2009. V priebehu roka 2009 bola odvolateľka na základe nového návrhu tej istej vlády vymenovaná do funkcie generálnej advokátky Súdneho dvora na ďalšie šesťročné funkčné obdobie od 7. októbra 2009 do 6. októbra 2015. Napokon na základe rozhodnutia zástupcov vlád členských štátov (EÚ, Euratom) 2015/578 z 1. apríla 2015, ktorým sa vymenúvajú sudcovia a generálni advokáti Súdneho dvora (Ú. v. EÚ L 96, 2015, s. 11), bola odvolateľka vymenovaná do funkcie generálnej advokátky na obdobie od 7. októbra 2015 do 6. októbra 2021.
- 8 Konferencia zástupcov vlád členských štátov prijala 29. januára 2020 sporné vyhlásenie, v ktorom pripomenula, že vzhľadom na to, že Spojené kráľovstvo začalo postup stanovený v článku 50 ZEÚ na vystúpenie z Únie, Zmluvy sa prestanú vzťahovať na tento členský štát odo dňa nadobudnutia platnosti dohody o vystúpení. Pripomenula tiež, že v dôsledku toho sa mandáty členov inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr Únie, ktorí boli nominovaní, vymenovaní alebo zvolení v súvislosti s členstvom Spojeného kráľovstva v Únii, skončia dňom vystúpenia. Uviedla, že z toho vyplýva, že stále miesto generálneho advokáta, ktoré bolo pridelené Spojenému kráľovstvu na základe vyhlásenia k článku 252 Zmluvy o fungovaní Európskej únie o počte generálnych advokátov na Súdnom dvore, ktoré je pripojené k záverečnému aktu medzivládnej konferencie, ktorá prijala Lisabonskú zmluvu, bude začlenené do systému rotácie členských štátov pri vymenúvaní generálnych advokátov. Poznamenala, že podľa protokolárneho poradia bude ďalším oprávneným členským štátom Helénska republika. Dohodla sa, že vzhľadom na výnimočné okolnosti, za ktorých sa toto vymenovanie muselo uskutočniť, a s cieľom dodržať pravidlo čiastočnej obnovy členov Súdneho dvora každé tri roky a pravidlo šesťročného funkčného obdobia členov Súdneho dvora, ako je stanovené v článku 253 ZFEÚ, funkčné obdobie generálneho advokáta navrhnutého Helénskou republikou na uvoľnené miesto generálneho advokáta uplynie v deň nasledujúcej čiastočnej obnovy členov Súdneho dvora, t. j. 6. októbra 2021.

Konanie na Všeobecnom súde a napadnuté uznesenie

- 9 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 7. apríla 2020 sa odvolateľka domáhala čiastočného zrušenia sporného vyhlásenia.
- 10 V napadnutom uznesení Všeobecný súd po tom, ako v bode 27 konštatoval, že sporné vyhlásenie neprijala Rada, ale Konferencia zástupcov vlád členských štátov, v bode 28 zamietol žalobu, ktorá mu bola predložená, ako neprípustnú v rozsahu, v akom smerovala proti Rade.
- 11 Pokiaľ ide o návrhy smerujúce proti Konferencii zástupcov vlád členských štátov, Všeobecný súd v bodoch 29 a 30 napadnutého uznesenia pripomenul, že má právomoc podľa článku 263 ZFEÚ len v prípade žalôb podaných proti aktom inštitúcií, orgánov, úradov alebo agentúr Únie a že z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že akty prijaté zástupcami vlád členských štátov, ktorí nekonajú v postavení členov Rady alebo členov Európskej rady, ale v postavení zástupcov svojich vlád, a teda spoločne vykonávajú právomoci členských štátov, nepodliehajú preskúmaniu zákonnosti, ktoré vykonáva súd Únie.

- 12 Všeobecný súd v bodoch 31 a 32 napadnutého uznesenia poukázal aj na uznesenie podpredsedníčky Súdneho dvora z 10. septembra 2020, Zástupcovia vlád členských štátov/Sharpston [C-424/20 P(R), neuvyverejnené, EU:C:2020:705], aby pripomenul jednak, že akt o vymenovaní sudcov a generálnych advokátov Súdneho dvora sa v súlade s článkom 253 ods. 1 ZFEÚ prijíma po vzájomnej dohode vlád členských štátov, a jednak že žaloba je zjavne neprípustná v rozsahu, v akom smeruje k zrušeniu rozhodnutia, ktoré neprijala inštitúcia, orgán, úrad alebo agentúra Únie, ale zástupcovia vlád členských štátov, ktorí vykonávajú ich právomoci.
- 13 V bode 33 napadnutého uznesenia Všeobecný súd uviedol, že 29. januára 2020 sa zástupcovia vlád 27 z 28 členských štátov Únie k tomuto dátumu zúčastnili na zasadnutí, z ktorého vzišlo sporné vyhlásenie, a že ho prijali v postavení zástupcov vlád členských štátov Únie, a nie v postavení členov Rady. V bode 34 tohto uznesenia Všeobecný súd dodal, že napriek odkazu na Radu v jeho záhlaví a skutočnosti, že bolo uverejnené na internetovej stránke Rady, z obsahu sporného vyhlásenia vyplýva, že ide o vyhlásenie zástupcov vlád členských štátov Únie vydané na základe spoločnej dohody, a nie o akt Rady alebo orgánu či subjektu Únie.
- 14 Všeobecný súd v bode 35 napadnutého uznesenia dospel k záveru, že žalobu, ktorá mu bola predložená, treba zamietnuť ako neprípustnú.

Konanie na Súdnom dvore a návrhy odvolateľky

- 15 Vo svojom odvolaní pani Sharpstonová navrhuje, aby Súdny dvor zrušil napadnuté uznesenie, nariadil ostatným účastníkom konania odpovedať na otázku, či sa v súlade s článkom 50 ods. 3 ZEÚ má jej funkčné obdobie považovať za ukončené vystúpením Spojeného kráľovstva z Únie o polnoci 31. januára 2020, vrátil vec Všeobecnému súdu, pokiaľ stav konania neumožňuje, aby rozhodol Súdny dvor, a uložil Rade, ako aj Konferencii zástupcov vlád členských štátov, povinnosť nahradiť trovy konania.

O odvolaní

- 16 Podľa článku 181 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ak je odvolanie čiastočne alebo úplne zjavne neprípustné alebo zjavne nedôvodné, Súdny dvor ho môže odôvodneným uznesením na návrh sudcu spravodajcu po vypočutí generálneho advokáta kedykoľvek čiastočne alebo úplne zamietnuť.
- 17 Tento článok je potrebné uplatniť v prejednávanej veci.
- 18 Na podporu svojho odvolania odvolateľka uvádza päť odvolacích dôvodov.

O prvom až treťom a piatom odvolacom dôvode

Argumentácia odvolateľky

- 19 Vo svojom prvom odvolacom dôvode odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd porušil článok 263 ZFEÚ, keď v bodoch 29 a 35 napadnutého uznesenia rozhodol, že žaloba je neprípustná z dôvodu, že nesmeruje proti aktu prijatému inštitúciou, orgánom, úradom alebo agentúrou Únie.

- 20 Uvádza, že nielen zo znenia článku 263 ZFEÚ v jeho rôznych jazykových verziách, ale aj z genézy a účelu tohto článku, ako aj z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že pôsobnosť uvedeného článku sa musí vykladať široko, či už ide o akty, na ktoré sa vzťahuje, alebo o ich autorov.
- 21 Tvrdí, že hoci Súdny dvor vylúčil z pôsobnosti článku 263 ZFEÚ akty prijaté zástupcami vlád členských štátov mimo právneho rámca Únie, to isté nemôže platiť pre akty, ako je sporné vyhlásenie, ktoré prijali zástupcovia vlád členských štátov konajúci v rámci právomocí zverených alebo údajne zverených Zmluvami a ktoré majú účinky v právnom poriadku Únie.
- 22 Uvádza, že Všeobecný súd sa teda v bodoch 30, 32 a 35 napadnutého uznesenia dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď konštatoval, že všetky akty prijaté zástupcami vlád členských štátov v inom postavení ako v postavení členov Rady alebo Európskej rady nemôžu podliehať súdnemu preskúmaniu podľa článku 263 ZFEÚ a že mal uznať svoju právomoc posúdiť zákonnosť sporného vyhlásenia v rozsahu, v akom predčasne ukončilo jej funkčné obdobie vo funkcii generálnej advokátky.
- 23 V záverečných poznámkach odvolateľka dodáva, že z bodov 91 až 98 rozsudku zo 16. decembra 2020, Rada a i./K. Chrysostomides & Co. a i. (C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P a C-604/18 P, EU:C:2020:1028), vyplýva, že nemožnosť preskúmania politickej dohody podľa článku 263 ZFEÚ predpokladá existenciu alternatívnych opravných prostriedkov proti aktom, ktorými sa táto dohoda vykonáva, aby sa zabránilo tomu, že osoby podliehajúce súdnej právomoci budú zbavené svojho práva na účinnú súdnu ochranu, ktoré je zakotvené v článku 47 Charty základných práv Európskej únie. V prejednávanej veci však takéto alternatívne opravné prostriedky neexistujú.
- 24 Vo svojom druhom odvolacom dôvode odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd sa pri určení svojej právomoci dopustil pochybenia, keď nerozlišoval medzi rozhodnutím zástupcov vlád členských štátov o vymenovaní generálneho advokáta Súdneho dvora a predchádzajúcim rozhodnutím týkajúcim sa takto obsadeného uvoľneného miesta, pričom žaloba podaná na Všeobecný súd vo veci T-180/20, ako aj toto odvolanie sa týkajú tohto posledného uvedeného rozhodnutia.
- 25 Tvrdí, že hoci otázka, či je miesto člena Súdneho dvora skutočne voľné, vo všeobecnosti nevzniká, nemožno vylúčiť, že za určitých okolností môže vzniknúť. V tejto súvislosti sa domnieva, že akt členských štátov, v ktorom sa protiprávne konštatuje, že takéto miesto je voľné, by mal podliehať preskúmaniu súdmi Únie.
- 26 Odvolateľka uvádza, že v takom prípade by mali o veci rozhodnúť výlučne súdy Únie, a odkazuje najmä na článok 19 ZEÚ a články 4 a 6 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie.
- 27 Odvolateľka dodáva, že platnosť aktov zástupcov vlád členských štátov stanovených v Zmluve o FEÚ možno okrem toho napadnúť, prinajmenšom nepriamo, inými procesnými prostriedkami ako žalobou o neplatnosť, ako to pripustila Rada konajúca v mene Konferencie zástupcov vlád členských štátov v námietke neprípustnosti vznesenej v konaní na Všeobecnom súde, a že z toho treba vyvodiť, že musí byť možná aj priama žaloba proti týmto aktom.
- 28 V dôsledku toho sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 30, 32 a 35 napadnutého uznesenia konštatoval, že akty zástupcov vlád členských štátov, nech sú akékoľvek, nemôžu byť predmetom žaloby podľa článku 263 ZFEÚ.

- 29 Vo svojom treťom odvolacom dôvode odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd v bodoch 30, 33 a 34 napadnutého uznesenia nesprávne vyložil zásady vyplývajúce z rozsudku z 30. júna 1993, Parlament/Rada a Komisia (C-181/91 a C-248/91, EU:C:1993:271).
- 30 Uvádza, že z tohto rozsudku nevyplýva, že všetky akty zástupcov vlád členských štátov konajúcich v zhode sú vyňaté zo súdneho preskúmania v rámci článku 263 ZFEÚ, ale že Súdny dvor v uvedenom rozsudku rozhodol len o aktoch prijatých zástupcami vlád členských štátov mimo právneho poriadku Únie.
- 31 Otázka, či súdy Únie majú právomoc preskúmať zákonnosť aktu, akým je sporné vyhlásenie, ktorý prijali zástupcovia vlád členských štátov na základe právomocí, ktoré im boli alebo údajne boli zverené Zmluvami, a ktorý má účinky v právnom poriadku Únie, teda nebola v judikatúre Súdneho dvora vyriešená a treba na ňu odpovedať kladne.
- 32 Všeobecný súd tak v bodoch 30 a 35 napadnutého uznesenia nesprávne odkázal na rozsudok z 30. júna 1993, Parlament/Rada a Komisia (C-181/91 a C-248/91, EU:C:1993:271), a najmä na bod 12 tohto rozsudku, aby odôvodnil svoju analýzu, pričom mal prinajmenšom odkázať na iné pasáže tohto rozsudku, ako je jeho bod 13, z ktorých vyplýva, že akty, ktoré majú právne účinky pre tretie osoby v právnom poriadku Únie, musia podliehať preskúmaniu súdmi Únie.
- 33 Vo svojom piatom odvolacom dôvode odvolateľka subsidiárne tvrdí, že Všeobecný súd v bodoch 27 a 28 napadnutého uznesenia sa takisto dopustil pochybenia, keď opomenul odpovedať na jej tvrdenie, že hoci Konferencia zástupcov vlád členských štátov nemôže byť žalovanou stranou v konaní o žalobe podanej podľa článku 263 ZFEÚ, žalovanou stranou musí byť Rada ako *alter ego* tejto Konferencie alebo ako inštitúcia Únie, ktorá je s ňou najužšie spojená z dôvodu jej účasti na prijatí a uverejnení sporného vyhlásenia.
- 34 Vychádza najmä z potreby preskúmať prípadné porušenia práva Únie členskými štátmi, ak nemôžu byť žalovanými stranami v takomto konaní, a domnieva sa, že ak Rada nie je autorom napadnutého aktu, mala by mať napriek tomu možnosť niesť zaň zodpovednosť pred súdmi Únie.
- 35 Tvrdí, že ustanovenia Zmlúv týkajúce sa právomoci Súdneho dvora neuvádzajú taxatívny výpočet žalovaných strán, a analogicky odkazuje na články 268 a 340 ZFEÚ.
- 36 Uvádza, že je potrebné určiť, či konštatovanie o uvoľnení miesta, ktoré predtým zastávala, ktoré je predmetom sporného vyhlásenia, urobila Rada, Konferencia zástupcov vlád členských štátov alebo predseda Súdneho dvora Európskej únie, a domnieva sa, že Súdny dvor je v každom prípade jediný, kto je oprávnený v tejto veci rozhodnúť.
- 37 Dodáva, že Rada prostredníctvom svojho právneho servisu zohrávala aktívnu úlohu, či už sama alebo spoločne s Konferenciou zástupcov vlád členských štátov, pri určovaní predčasného ukončenia jej funkčného obdobia, a že sa teda spolupodieľala na vzniku vady postihujúcej napadnuté vyhlásenie.

Posúdenie Súdnym dvorom

- 38 Vo svojom prvom až treťom a piatom odvolacom dôvode, ktoré treba analyzovať spoločne, odvolateľka v podstate tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď zamietol jej návrh na čiastočné zrušenie sporného vyhlásenia ako neprípustný z dôvodu, že ho neprijala Rada, ale zástupcovia vlád členských štátov konajúci ako takí.

- 39 Podľa judikatúry Súdneho dvora zo znenia článku 263 ZFEÚ vyplýva, že akty prijaté zástupcami vlád členských štátov, ktorí nekonajú v postavení členov Rady, ale v postavení zástupcov svojich vlád, a teda spoločne vykonávajú právomoci členských štátov, nepodliehajú preskúmaniu zákonnosti, ktoré vykonáva súd Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. júna 1993, Parlament/Rada a Komisia, C-181/91 a C-248/91, EU:C:1993:271, bod 12).
- 40 Relevantným kritériom, ktoré Súdny dvor použil na vylúčenie právomoci súdov Únie rozhodovať o súdnych prostriedkoch nápravy proti takýmto aktom, je teda kritérium týkajúce sa ich autora, bez ohľadu na ich záväzné právne účinky.
- 41 Tvrdeniam uvedeným odvolateľkou v jej prvom a piatom odvolacom dôvode – že autori aktov, na ktorých odkazuje článok 263 ZFEÚ, t. j. inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie, sa majú vykladať široko, aby sa mohol prijať záver, že sporné vyhlásenie bolo prijaté inštitúciou, orgánom, úradom alebo agentúrou Únie v zmysle tohto článku, alebo prinajmenšom považovať žalobu podanú na Všeobecný súd za žalobu proti rozhodnutiu Rady, vzhľadom na účasť Rady na prijatí a zverejnení tohto vyhlásenia – nemožno preto vyhovieť bez porušenia jasného znenia tohto článku.
- 42 Je zrejmé, že takýto výklad by bol tiež v rozpore s úmyslom autorov Zmlúv – ktorý sa odráža v článku 263 ZFEÚ, ktorého pôsobnosť je obmedzená výlučne na akty práva Únie prijaté inštitúciami, orgánmi, úradmi a agentúrami Únie – vylúčiť zo súdneho preskúmania vykonávaného Súdny dvorom akty, ktorých prijatie prináleží členským štátom, ako sú rozhodnutia o vymenovaní členov súdov Únie.
- 43 Hoci sa v prejednávanej veci sporné vyhlásenie netýka vymenovania, napriek tomu úzko súvisí s výkonom tejto právomoci v tom zmysle, že berie na vedomie voľné miesto spôsobené vystúpením Spojeného kráľovstva z Únie a určuje niektoré právne dôsledky, ktoré z toho budú musieť vyplývať pri vymenovaní na toto miesto.
- 44 Na rozdiel od toho, čo tvrdí odvolateľka vo svojom treťom odvolacom dôvode, z vyššie uvedeného vyplýva, že je tiež irelevantné, či zástupcovia vlád členských štátov konali v rámci Zmlúv alebo iných právnych prameňov, ako je medzinárodné právo.
- 45 V dôsledku toho sa Všeobecný súd nedopustil nijakého nesprávneho posúdenia, keď v bode 30 napadnutého uznesenia pripomenul, že z článku 263 ZFEÚ vyplýva, že akty prijaté zástupcami vlád členských štátov, ktorí nekonajú v postavení členov Rady alebo členov Európskej rady, ale v postavení zástupcov svojich vlád, a teda spoločne vykonávajú právomoci členských štátov, nepodliehajú preskúmaniu zákonnosti, ktoré vykonáva súd Únie.
- 46 Vo svojom druhom odvolacom dôvode odvolateľka tvrdí, že súdy Únie by napriek tomu mali uznať svoju právomoc posúdiť zákonnosť sporného vyhlásenia z dôvodu, že obsahuje rozhodnutie zástupcov vlád členských štátov, ktorým sa *ultra vires* konštatuje predčasné ukončenie jej funkčného obdobia vo funkcii generálnej advokátky.
- 47 Túto analýzu však nemožno prijať, keďže sporné vyhlásenie nemožno v nijakom prípade považovať za vyhlásenie prijaté inštitúciou, orgánom, úradom alebo agentúrou Únie uvedenými v článku 263 ZFEÚ.

- 48 Navyše treba konštatovať, že sa nemožno domnievať, že sporné vyhlásenie obsahuje rozhodnutie s právnymi účinkami spôsobujúcimi ujmu odvolateľke tým, že sa v ňom rozhodlo o predčasnom ukončení jej funkčného obdobia vo funkcii generálnej advokátky, keďže Konferencia zástupcov vlád členských štátov len vzala na vedomie dôsledky, ktoré nevyhnutne vyplývajú z vystúpenia Spojeného kráľovstva z Únie.
- 49 Vzhľadom na to, že podľa článku 50 ods. 3 ZEÚ sa Zmluvy prestali vzťahovať na Spojené kráľovstvo ku dňu jeho vystúpenia, teda 1. februára 2020, Spojené kráľovstvo už nie je od tohto dátumu členským štátom. Z toho vyplýva, ako sa uvádza v ôsmom odseku preambuly dohody o vystúpení, že súčasné mandáty členov inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr Únie, ktorí boli nominovaní, vymenovaní alebo zvolení v súvislosti s členstvom Spojeného kráľovstva v Únii, sa k tomuto dátumu automaticky skončili.
- 50 Všeobecnému súdu preto nemožno vytýkať, že sa nepovažoval za príslušného posúdiť zákonnosť údajného rozhodnutia zástupcov vlád členských štátov, ktorým sa konštatuje predčasné ukončenie funkčného obdobia odvolateľky.
- 51 Z toho vyplýva, že prvý až tretí a piaty odvolací dôvod sa musia zamietnuť ako zjavne nedôvodné.

O štvrtom odvolacom dôvode

Argumentácia odvolateľky

- 52 Vo svojom štvrtom odvolacom dôvode odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd v bodoch 31 a 32 napadnutého uznesenia nesprávne priznal uzneseniu podpredsedníčky Súdneho dvora z 10. septembra 2020, Zástupcovia vlád členských štátov/Sharpston [C-424/20 P(R), neuvverejnené, EU:C:2020:705], význam precedensu, pričom takéto uznesenie nemohlo prejudikovať meritórne rozhodnutie v prejednávacom spore.
- 53 Dodáva, že Všeobecný súd sa v bode 31 napadnutého uznesenia tiež nesprávne opieral o uvedené uznesenie, keďže toto sa týkalo žaloby, ktorej predmetom bolo rozhodnutie o vymenovaní generálneho advokáta Súdneho dvora, zatiaľ čo jej žaloba sa týkala rozhodnutia zástupcov vlád členských štátov, ktorým sa konštatuje uvoľnenie takéhoto miesta.
- 54 Navyše uznesenie podpredsedníčky Súdneho dvora citované v bodoch 31 a 32 napadnutého uznesenia bolo prijaté v rozpore s procesnými pravidlami Súdneho dvora, najmä preto, že odvolateľka nebola vypočutá, hoci nebola zistená nijaká naliehavosť, ale tiež preto, že tvrdenia uvedené zástupcami vlád členských štátov sa mali zamietnuť ako neprípustné z dôvodu, že boli po prvýkrát uvedené pred Súdny dvorom.
- 55 Napokon odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd tým sám porušil zásadu *audi alteram partem*, keď jej neumožnil predložiť svoje pripomienky k relevantnosti bodu 12 rozsudku z 30. júna 1993, Parlament/Rada a Komisia (C-181/91 a C-248/91, EU:C:1993:271), uvedeného v bode 30 napadnutého uznesenia, a uznesenia podpredsedníčky Súdneho dvora z 10. septembra 2020, Zástupcovia vlád členských štátov/Sharpston [C-424/20 P(R), neuvverejnené, EU:C:2020:705], uvedeného v bodoch 31 a 32 napadnutého uznesenia. Všeobecný súd tým neodôvodnene „rozšíril“ a „predĺžil“ nielen právny účinok, ale aj procesné vady tohto uznesenia podpredsedníčky Súdneho dvora.

Posúdenie Súdny dvorom

- 56 Pokiaľ ide o tvrdenia týkajúce sa nesprávneho posúdenia, ktorého sa dopustil Všeobecný súd v bodoch 31 a 32 napadnutého uznesenia v súvislosti s rozsahom uznesenia podpredsedníčky Súdneho dvora z 10. septembra 2020, Zástupcovia vlád členských štátov/Sharpston [C-424/20 P(R), neuvyverejnené, EU:C:2020:705], ktoré je navyše pre prejednávanú vec irelevantné, stačí konštatovať, že Všeobecný súd sa v každom prípade nedopustil nijakého nesprávneho posúdenia, keď pripomenul jednak v uvedenom bode 31, že akt o vymenovaní sudcov a generálnych advokátov Súdneho dvora je v súlade s článkom 253 ZFEÚ prijatý na základe spoločnej dohody vlád členských štátov, a jednak v uvedenom bode 32, že žaloba podaná podľa článku 263 ZFEÚ proti takémuto aktu je zjavne neprípustná v rozsahu, v akom smeruje k zrušeniu rozhodnutia zástupcov vlád členských štátov vykonávajúcich právomoci týchto štátov. Z toho vyplýva, že takéto tvrdenia sú zjavne neúčinné.
- 57 Tvrdenia týkajúce sa procesných porušení, ku ktorým malo dôjsť pri prijímaní tohto uznesenia podpredsedníčky Súdneho dvora, sú navyše zjavne neprípustné, keďže toto uznesenie nie je predmetom tohto odvolania.
- 58 Tvrdenia odvolateľky, že Všeobecný súd porušil zásadu kontradiktórnosti, treba preto tiež zamietnuť ako zjavne nedôvodné.
- 59 Štvrtý odvolací dôvod sa preto musí zamietnuť ako sčasti zjavne neprípustný a sčasti zjavne nedôvodný.
- 60 Z vyššie uvedeného vyplýva, že keďže sa nevyhovelo nijakému z odvolacích dôvodov, ktoré uviedla odvolateľka na podporu svojho odvolania, toto odvolanie treba zamietnuť ako sčasti zjavne neprípustné a sčasti zjavne nedôvodné.
- 61 Za týchto podmienok nie je potrebné prijať opatrenie na vykonanie dokazovania, ktoré požaduje odvolateľka.

O trovách

- 62 Podľa článku 137 rokovacieho poriadku, ktorý je uplatniteľný na základe článku 184 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku na konanie o odvolaní, sa o trovách konania rozhodne v uznesení, ktorým sa konanie končí.
- 63 Keďže sa toto uznesenie prijalo predtým, ako bolo odvolanie doručené ostatným účastníkom konania, a v dôsledku toho predtým, ako mohli týmto účastníkom vzniknúť trovy konania, treba rozhodnúť, že odvolateľka znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) nariadil:

1. Odvolanie sa zamietá ako sčasti zjavne neprípustné a sčasti zjavne nedôvodné.

2. Pani Eleanor Sharpston znáša svoje vlastné trovy konania.

Podpisy